

מסורת הש"ס

(א) [בפ"א: שמד, ט]. **בצ"ע**
 אמת לנתיבות ופירש"י
 חמורה אכל מצויותיו
 גורמת הערוך לנתיבות ומבט
 המוסף שלשון יין קורין
 לנחמ לנתיבות וכן בשבילי דף
 רל: שכתב לד"ל לנתיבות
 [צ"ל]: (א) מסכת: (א)
 (ד) [לקמן צ"ל, ט] סכנות
 (ח) [פירושו של כל אלו
 המוסף ש' צערוך עך:
 אבינו, (ט) [ש"ך למה שד"ק
 משמקי, (ט) [דשע"ג
 צ"ל]: (ט) [ש"ך לעיל י"ג:
 (ז) [צ"ל פ"ק דף ד' ע"ג], (ז'
 מ) דהמס כ"ח, (ט) [צ"ל
 כל, (ט) [דף נ"ג, ט] לא
 דרש ליה ולא משמע ליה
 כ"ח: כ"ח, (ט) [ונש"ע
 מוס' מ"ק, ח. ד"ה מא'
 וציון ומס' מנחות נ"א:
 ד"ה ו"ו].

גיוון הש"ס

גמ' ר' יואה היה פיפטר
 למיסמכיה ע"י ירושלמי
 פ"ג דברכות:

הגהות הב"ח

(א) גמ' מה עשה ר'
 יהודה: (ב) שם הוה
 משמנו מלמיסמכיה:

מוסף רש"י

הוי קבל הקיים. הוי עניו
 ותמיה. קבל לשון אפלו עשה
 עצמן אפל ושל (ק"ט)
 (צ. בל כן דין מקורו
 לנא. כל מינות אלו הוו
 סומכין לנו לקרותו רבי
 ולמנוס דיינין (כתובות
 י"א). לא מסרמיטין. לשון
 סמרמיטין (שם). ולא
 מסרמיטין. מסרמיטין.
 הלכות זביחן טעמיסן
 (שם). מהמריטין. אומרים
 ממשית הטעם (שם).
 מטרומיטין. לא אתפיש
 (שם). טורמיטין י' היא
 דלמני כצ"י (פמ"ט) על
 טורמיטין למיקרב למטאל
 דמטרומית, אנשים קריים
 (שם). וברשי"ל שם שיהיה
 ההגה, וינייש בגליון.
 ממתבתא. מניח המורה
 (שם). לבי קיור. י' אפלו
 הוה מקורב למנוס (שם)
 (ב). בורגנא דנהורא.
 על שם שהיה קלמיר פניו
 מבטיח כדלמנין צ"כ
 (ג). שופיה דר' אבו
 מעין שופיה דר' יוחנן
 דנפקי זיהורתי מניח
 דלמפוש סמט (כתובות י'
 וינייש בגליון). בריך
 מתיך לשלם. כיון כוון
 לנלוס (שם). ואין ב"ד
 שקול. אין עשין צ"ד
 שהיה יוכל ליתנו שוה
 בשוה. אלא שהיה תרוב לנך
 אחד, לקיים אחי רביס
 להטות (סוטה ט"ט).
 למיזחדין. הך דלמנא
 הויה (שם). מוקנין דקיין
 ממנה מוקנין זקני ומכא
 זקנין, מיוחדין שובקנין
 (שם). זקני השוק. אפי' (שם)
 זקנין שובקנין (שם).
 שופיטין. זקניס שהם
 שופיטין את ישראל (שם).
 מוסמכו זקני העדה.
 דמיתת פר העלם דכג'
 ואימר ליה שופיטין להכי
 עור שניס (שם). לילף
 כולה מהתם. דהא ר'
 יהודה המס נמי משעה
 קלמיר וילף לה מקלא (שם).
 אלא וינייש
 ושופיטין למניינא
 לומר לא גמיר גו'ש ואלטרין
 שופיטין לסתדדי גדולה כ"ש
 וינייש דשופיטין דרש ר'
 יהודה למניינא להכי עור שניס (שם).

דיני ממונות בשלשה פרק ראשון סנהדרין יד.

ועריפת עגלה בג'. עריפה ללא דוקא דמדידה הוה דהויא צג'
 כדמין צפ' עגלה ערופה (סוטה דף מד: ג' מצ"ד
 הגדול שבירושלים היו יושאין וכו') והדר קמני נפטרו זקני ירושלים
 והלכו זקני אותה העיר ומציאין עגלה ערופה והתם לא קמני ג'
 וקראי נמי דמיימי בגמרל צמדידה

כתמי: **יבול** זקני השוק. כאן
 מוכס זוקני משמע הדיוטות וכן לקמן
 גבי עריפה אמרין אי כתב זקני ה"א
 זקני השוק וכן צריס מלות מליטה
 (גימות דף ק"ה, וס) מרביס הדיוטות
 מדמכזי זקני עירו וקשה דכפ' עגלה
 ערופה (סוטה דף מד: תנן נמלא
 סמוך לעיר שאין צה צ"ד לא היו
 מודליין ומפרכס בגמרל דוקני העיר
 דמעין וליכא וי"ל דוקני העיר שאני
 הכל העדה המיוחדים שזעיר כדדרישין
לא שרק ולא פירכוס. משמע
 דמרי מילי נינהו וללא כפי

הקונטרס (פ"ב ד' פ"ב) דכמנוס שפירש
 דפוקסת היינו מעצרת שרק על פניה
 והתם מוכס דפוקסת היינו פירכוס
 ואין להאריך: **ורבי שמעון לא**
 דריש וי"ל. וכן צפ' קמא דסוטה
 (דף י: ג' וטוהרה דקלאמר ר"ש אין
 זכות מולה צמיס המרים וכן בשליה
 התכלת (מנחות דף נ"ב: ג' ומתלימה
 ותימה דצריס מרובס (צ"ק דף סה:)
 דריש ר"ש וי"ו ואלת אשמו וצפרק
 (ט) על אלו מונוין האסורים (בסוטה
 כ"ח) גבי ומן האלאן לצרוב הנוגס לקרבן
 דצריס פ"ב ד' מיתות (לקמן דף נ"א:)
 דריש ר"ש ד' זכות וזכ' דוקס וזכי
 שמעון קאלי התם) כותמיה וכן קשה
 מרבי יהודה דדריש הכל וי"ו וצפרק
 אלו מליאות (צ"ב דף נ"ד, ט) גבי ומלאתה
 לתמא לידו משמע וקשה דצריס
 תמורה (דף ג' צ) גבי ואס המיר ימיר
 אמרין ור' יהודה וי"ו לא דריש וכן
 בשליה טרף צלפטי (יומא ד' מה) גבי
 והלש וי"ל דהא דקלאמר על"ל דריש לא
 משמע ליה ולא משום דלא דריש ליה כלל
 אלא דווקא להסיא דרשה קלאמר י:
 ממני

הושעיא הוה קא משתקיד רבי יוחנן למיסמכיהו לא הוה מסתייעא מילתא
 הוה קא מצמער טובא אמרו ליה לא נצמער מר דאנן מרבית עלי קאתינן
 דא"ר שמואל בר נחמן א"ר יוחנן מגיין שאין נסמכין לבית עלי שנאמר
 ילא יהיה זקן בביתך כל הימים מאי זקן אילימא זקן ממש והכתובים: כל מרבית
 ביתך ימותו אנשים אלא סמכיה רבי זירא הוה מישמר (ט) למיסמכיה דאמר (ז) רבי
 אלעזר לעולם הוי קבל וקיים כיון דשמעה להא דא"ר אלעזר אין אדם עולה
 לגדולה אלא א"כ מוחלין לו על כל עונותיו אמיצי ליה אנפשיה כי סמכוה לר'
 זירא שרו ליה הכי לא כחל ולא שרק ולא פירכוס ויעלת חן כי סמכוה לרבי
 אמי ולרבי אסי שרו להו הכי כל מן דין כל מן דין סמוכו לנא לא תסמכו
 לנא לא מסרמיטין ולא מסרמיטין ואמרי לה לא אחמיסין ולא ממורמיסין ר'
 אבהו כי הוה אתי ממתבתא לבי קיסר נפקי מטרוניתא דבי קיסר ומשריין
 ליה רבה דעמיה מדברנא דאומתיה בוצינא דנהורא בריך מתיך לשלם:
 עריפת עגלה בשלשה: ת"ר וינייש זקנין ושופיטין זקנין שנים שופיטין
 שנים ואין ב"ד שקול מוספיין עליהן עוד אחד יהרי כאן חמשה דברי ר' יהודה
 רבי שמעון אומר זקנין שנים ואין ב"ד שקול מוספיין עליהם עוד אחד הרי
 כאן שלשה ור"ש האי שופיטין מאי עביד ליה ההוא מיבעי ליה למיזחדין
 שבשופיטין ר' יהודה מוקני זקנין נפקא ור"ש אי מוקני הוה אמינא זקני השוק
 כתב רחמנא זקנין ואי כתיב זקנין הוה אמינא סנהדרין קמנה כתב רחמנא
 ושופיטין ממזחדין שבשופיטין ורבי יהודה גמר זקני זקני מוסמכו זקני העדה
 את ידיהם מה להלן מיוחדין שבעדה אף כאן מיוחדין שבווקנין אי יליף
 לילף כולה מהתם זקנין ושופיטין למה לי אלא וי"ו ושופיטין למניינא
 מיבעי ליה לכדתניא ויצאו שנים ומדרו וזקני ירושה הרי תשעה
 בעליל

עין משפט נר מצוה

קמא א מיי פ"ד מהל'
 סנהדרין ה' י':
 קיז ב ג מיי שם ה"א ו:
 קיח ד ה מיי פ"ה מהל'
 סנהדרין ה' ה מיי
 פ"ט מהל' דהא ה' א סמג
 עשן מ:
 קיז ו ז מיי פ"ט מהל'
 דהא הלכה א:

תורה אור השלם

1. והבית צר מעון בכל
 אשר יטיב את ישראל
 ולא יקרה זקן בביתך כל
 הנפיש: שמאל א ב לב
 וכל מרבית ביתך ימורו
 אגשום: שמאל א ב לג
 3. ויצאו זקנין ושופיטין
 ומדרו אל הערים אשר
 סביבת הקהל:

4. ויטמו זקני העדה את
 ידיהם על ראש הפר
 לפני ה' ושחט את הפר
 לפני ה' ויקרא ד טו

רבינו הגואל

יהודה בן בבא סמך ה'
 זקניס ר' מאיר ור' יהודה
 ור' יוסי ור' שמעון ור'
 אלעזר בן שמוע ורבי אוהי
 מוסף אף רבי תמייה
 ושנין ר' יהודה אחריני
 הוו בהדיה והאי דלא
 חשיב להו משום כבודו
 ר' יהודה בן בבא: א"ד
 דריש ר' פ"ד אין סמכיה
 בדנין הוא דלא דייני
 בהוי קסות בחוצה לארץ
 והתנן סנהדרין ג' נהנת
 בארץ בחוצה לארץ אלא
 כשתן סנהדרין בחוצה
 לארץ לא סמכי אפי' בארץ
 ומיבעי לן סנהדרין בארץ
 והנסמכין בחוצה לארץ
 סומכין או לא סומכין ת"ש
 דהרי ר' יוחנן יהרי קא
 מצטרף לעלה דר' שמן בר
 אבא דלא הוה גבייהו
 דליסמכוה ש"מ אין
 לסומכין בחוצה לארץ. רב
 תנניה ורב הושעיה מדברת
 עלי קאתו לפיכך לא
 אסתמכו דכתב לא יהיה
 זקן בביתך. ואין זקן אלא
 סמוך בשיבה של ארץ
 ושלט דהא רבא וואבי
 מרבית עלי קאתו והוו
 ריש מחבתא בבבל
 (ווינייש נקרא זקן סמוך אלא
 בשיבה של ארץ ישראל)
 א"ר אלעזר לעולם הוי
 קבל וקיים ואין אדם עולה
 לגדולה אלא אם כן
 מוחלין לו על כל עונותיו:
 וירושלמי תני סמכות בג'
 תמן קרו למינייה
 סמיכותא. א"ר בא
 בראשונה היה כל אחד
 ממנה למיודיו כגון ר'
 יוחנן בן זכאי מינה לר'
 אלעזר ור' יהושע ור'
 יהושע לר' עקיבא ור'
 עקיבא לר' מאיר ולר'
 שמואל וכו'. וחזרו והתקינו
 שלט יהוה ב"ד ממנין אלא
 מדעת הנשיא ושלט יהא
 הנשיא ממנה אלא מדעת
 ב"ד: עריפת העגלה בג'.
 ת"ר וכו' ויצאו שנים כו'
 פשוטה היא. ואסיקנא
 כדתניא ויצאו הם ולא